EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 17.6.2026
COM(2026) 277 final

ANNEX

PRILOGA

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o oceni Direktive (EU) 2018/1673 o boju proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava

{SWD(2026) 148 final}

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o oceni, v kolikšni meri so države članice sprejele potrebne ukrepe za uskladitev z Direktivo (EU) 2018/1673 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o boju proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava

1 UVOD

Direktiva (EU) 2018/1673 o boju proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava (v nadaljnjem besedilu: Direktiva) je začela veljati 2. decembra 2018. Petindvajset držav članic EU[1] (tj. vse razen Danske in Irske), ki jih zavezuje Direktiva, je moralo do 3. decembra 2020 sprejeti zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo.

V skladu s členom 14, prvi odstavek, Direktive je v tem poročilu ocenjeno, v kolikšni meri so države članice sprejele potrebne ukrepe za uskladitev z Direktivo. To poročilo je predloženo kot priloga k poročilu v skladu s členom 14, drugi odstavek, Direktive, v katerem je ocenjena dodana vrednost Direktive.

Ta analiza temelji na informacijah, ki so jih države članice predložile Evropski komisiji do 20. oktobra 2025, in na zunanji študiji.

Direktiva določa skupne opredelitve kaznivih dejanj in sankcij v državah članicah EU, namenjene boju proti pranju denarja, da bi se olajšalo policijsko in pravosodno sodelovanje ter preprečilo, da bi storilci izkoriščali manj stroge nacionalne sisteme. Ker je pranje nezakonito pridobljene premoženjske koristi ključno za delovanje organiziranega kriminala, Direktiva pomaga oslabiti finančno osnovo kriminalnih mrež in podpira prizadevanja za njihovo razbitje. Od držav članic zahteva, da inkriminirajo preoblikovanje ali prenos premoženja, za katero je znano, da izvira iz kaznive dejavnosti, skrivanje ali prikrivanje prave narave, izvora, nahajanja, gibanja ali lastništva tega premoženja ter pridobitev, posedovanje ali uporabo takega premoženja, če je to storjeno naklepno. Direktiva državam članicam omogoča tudi, da kaznivo dejanje pranja denarja razširijo na primere, ko je storilec „sumil ali bi moral vedeti“, da je bilo premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo. Države članice zavezuje k uvedbi obteževalnih okoliščin (npr. vpletenost hudodelske združbe ali pranje denarja prek poklicnih dejavnosti) ter zahteva, da so kazni učinkovite, sorazmerne in odvračilne, vključno z najvišjo predpisano kaznijo zapora najmanj štirih let in, kjer je ustrezno, ukrepi v zvezi z odgovornostjo pravnih oseb. Vsebuje pravila o pristojnostih ter obveznost začasnega zavarovanja in odvzema premoženjske koristi in predmetov, uporabljenih za kazniva dejanja, države članice pa zavezuje, da zagotovijo učinkovita preiskovalna orodja za preiskovanje pranja denarja.

V poročilu je navedeno, da so si države članice znatno prizadevale za uskladitev nacionalnega prava z določbami Direktive, pri čemer je pri omejenem številu držav članic zaznati nekatere očitne nedoslednosti in vrzeli.

V analizo, zagotovljeno s tem poročilom na podlagi informacij, ki so bile Komisiji dane na voljo do zdaj, morda niso zajeti vsi izzivi pri prenosu v nacionalno pravo in druge določbe, o katerih se Komisiji ni poročalo, ali nadaljnje zakonodajne in nezakonodajne spremembe, ki

[1] Kadar se to poročilo nanaša na „25 držav članic“ ali katero koli drugo število držav članic, to pomeni, da so to države članice, za katere je Direktiva zavezujoča.

vplivajo na prenos. Zato to poročilo Komisiji ne bi smelo preprečevati nadaljnjega ocenjevanja prenosa in izvajanja Direktive v državah članicah.

2 SKLADNOST PRENOSA DIREKTIVE PO POSAMEZNIH DOLOČBAH

To poglavje vsebuje pregled prenosa Direktive v nacionalno pravo s strani držav članic, pri čemer sta po posameznih členih ocenjeni popolnost in skladnost nacionalnih zakonov in drugih predpisov z zahtevami Direktive.

Člen 2 – Opredelitev pojmov (vključno s predhodnimi kaznivimi dejanji)

Člen 2 vsebuje tri opredelitve pojmov. **Člen 2, točka 1,** opredeljuje **„kaznivo dejavnost“** kot vsa kazniva dejanja, za katera je predpisana najvišja kazen zapora najmanj enega leta, ali kadar najvišja kazen ni predpisana, vsa kazniva dejanja, za katera je predpisana najnižja kazen zapora več kot šest mesecev. Kazniva dejanja, ki pomenijo kaznivo dejavnost, se štejejo za predhodna kazniva dejanja za pranje denarja, tj. države članice inkriminirajo vsaj pranje premoženja, pridobljenega s temi kaznivimi dejanji.

Poleg tega morajo države članice ne glede na pragove kazni v vsakem primeru vključiti nabor kaznivih dejanj v vsako od 22 kategorij kaznivih dejanj iz člena 2, točka 1 (te vključujejo kazniva dejanja, usklajena na ravni EU)[2].

Velika večina držav članic, ki jih zavezuje Direktiva, je šla še dlje in sprejela tako imenovani pristop „vključitve vseh kaznivih dejanj“, po katerem je lahko vsako kaznivo dejanje predhodno kaznivo dejanje za pranje denarja. Pet držav članic (**Francija, Nizozemska, Luksemburg, Portugalska, Avstrija**) določa posebne kategorije kaznivih dejanj, ki lahko pomenijo predhodna kazniva dejanja za pranje denarja.

Vse države članice so pravilno prenesle opredelitev kaznive dejavnosti, kot je določena v členu 2, točka 1.

Člen 2, točka 2, vsebuje široko opredelitev **„premoženja“**, ki je lahko primeren predmet kaznivega dejanja pranja denarja. V tem okviru je premoženje opredeljeno kot kakršna koli sredstva, materialna ali nematerialna, premična ali nepremična, opredmetena ali neopredmetena ter pravne listine ali instrumenti v kakršni koli obliki, tudi elektronski ali digitalni, ki dokazujejo lastništvo ali delež v teh sredstvih. Čeprav države članice pojma premoženje niso izrecno prenesle v svojo zakonodajo o pranju denarja, pogosto določajo opredelitve v drugih pravnih besedilih, ki se uporabljajo tudi za opredelitev predmetov pranja denarja, s čimer se zagotavlja skladnost z določbo.

Medtem ko je 23 držav članic preneslo opredelitev premoženja, kot je določena v členu 2, točka 2, se zdi, da se v zakonodaji **Nemčije in Avstrije** prihranjeni stroški (kot so davki, ki niso bili plačani zaradi storitve davčnega kaznivega dejanja) ne štejejo za premoženje, ki ga je mogoče oprati. V skladu s členom 165(6) avstrijskega kazenskega zakonika so s področja pranja denarja v bistvu izključeni zgolj prihranki, kot so nerealizirane izgube, odpovedi terjatev ali prihranjeni stroški in izdatki. To avstrijskim organom preprečuje, da bi uporabili kaznivo dejanje pranja denarja v primeru denarja, ki je bil prihranjen z nezakonitim neplačilom davkov in nato opran. V stari različici člena 261(5) nemškega kazenskega zakonika so bili stroški,

[2] Glej uvodno izjavo 5.

prihranjeni z davčno utajo, izrecno vključeni na področje pranja denarja. Z reformo leta 2021 je bil ta odstavek črtan, zato so bili taki prihranjeni stroški izključeni iz področja uporabe. Za obe jurisdikciji se torej zdi, da menita, da je lahko predmet kaznivega dejanja pranja denarja le premoženje, ki pomeni pozitivno povečanje sredstev osebe, npr. denar, pridobljen s kaznivim dejanjem nedovoljenega prometa s prepovedanimi drogami ali z davčno olajšavo. Vendar široka opredelitev premoženja v Direktivi zajema vse vrste premoženja, vključno s prihranjenimi stroški, tudi če niso izrecno navedeni.

V **členu 2, točka 3,** je opredeljena **„pravna oseba“** kot vsak subjekt, ki ima v skladu z veljavnim pravom pravno osebnost, razen držav ali javnih organov, ki izvršujejo državno oblast, in javnih mednarodnih organizacij. Podobno kot pri pojmu „premoženje“ številne države članice opredeljujejo „pravno osebo“ v drugih zakonodajnih aktih, ki se uporabljajo tudi za namene kaznivih dejanj pranja denarja. To je v skladu z Direktivo.

Člen 3 – Kazniva dejanja pranja denarja

Člen 3(1) od držav članic zahteva, da inkriminirajo (a) preoblikovanje ali prenos premoženja, (b) skrivanje ali prikrivanje različnih značilnosti premoženja in (c) pridobitev, posedovanje ali uporabo premoženja, kadar storilec takih dejanj ve, da je bilo tako premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo.

Države članice so to določbo prenesle na različne načine. Sedem držav članic (**Bolgarija, Češka, Grčija, Finska, Madžarska, Poljska** in **Romunija)** je element naklepa preneslo posredno, in sicer s sklicevanjem na splošna načela kazenskega prava, ki določajo, da je kaznivo dejanje opredeljeno le, če je prisoten element naklepa. Preostale države članice so element naklepa izrecno vključile v nacionalne določbe, ki inkriminirajo pranje denarja.

Člen 3(2) državam članicam omogoča, da dodatno inkriminirajo pranje denarja, kadar storilec ni vedel, vendar je sumil ali bi moral vedeti, da je bilo premoženje pridobljeno s kaznivo dejavnostjo (pranje denarja iz malomarnosti). **Petnajst držav članic**[3] je izkoristilo to možnost in inkriminiralo pranje denarja iz malomarnosti.

Glede na to, da zapletene sheme pranja denarja otežujejo dokazovanje predhodnega kaznivega dejanja, je namen Direktive tudi odpraviti praktične in pravne ovire za pregon pranja denarja kot samostojnega kaznivega dejanja. V ta namen države članice zavezuje, da omogočijo pregon in obsodbo za **pranje denarja, ne da bi bila potrebna obsodba za predhodno kaznivo dejanje** (**člen 3(3), točka (a)**) in ne da bi morali organi **dokazati vse elemente predhodnega kaznivega dejanja** (kar bi lahko vključevalo identiteto storilca kaznive dejavnosti, s katero je bilo pridobljeno premoženje) (**člen 3(3), točka (b)**). To se v nadaljevanju imenuje „samostojno kaznivo dejanje pranja denarja“.

Šestnajst držav članic[4] določbe ni preneslo izrecno, temveč **z „implicitnim prenosom“**, tj. tako, da v svoji nacionalni zakonodaji o pranju denarja ne navajajo izrecno, da morajo biti izpolnjeni pogoji, kot so predhodna ali istočasna obsodba za predhodno kaznivo dejanje ali ugotovitev vseh dejstev in okoliščin predhodnega kaznivega dejanja.

[3] Belgija, Ciper, Češka, Nemčija, Španija, Finska, Hrvaška, Madžarska, Latvija, Malta, Nizozemska, Poljska, Švedska, Slovenija in Slovaška.

[4] Belgija, Bolgarija, Češka, Estonija, Finska, Francija, Hrvaška, Madžarska, Italija, Nizozemska, Poljska, Portugalska, Romunija, Švedska, Slovenija in Slovaška.

Komisija ugotavlja, da se **prag za dokazovanje nezakonitega izvora premoženja pred sodiščem med državami članicami precej razlikuje**.

V **štirinajstih državah članicah**[5] pri dokazovanju nezakonitega izvora premoženja ni treba navesti vrste predhodnega kaznivega dejanja. Zadostuje namreč ugotovitev, da oprano premoženje izvira iz storjene kaznive dejavnosti, kar znatno olajšuje pregon pranja denarja.

Vendar sodišča v številnih državah članicah še vedno postavljajo visoke standarde za dokazovanje obstoja predhodnega kaznivega dejanja. **Deset držav članic**[6] še vedno zahteva, da organi opredelijo kategorijo kaznivega dejanja, v katero spada predhodno kaznivo dejanje (npr. nedovoljen promet s prepovedanimi drogami, trgovina z ljudmi, goljufija itd.). Med njimi dve **državi članici** (**Bolgarija in Poljska**) zahtevata posebno visok dokazni prag v zvezi s predhodnim kaznivim dejanjem. **Bolgarija**[7] še vedno zahteva dokazovanje vrste kaznivega dejanja ter časa in kraja njegove storitve. Na **Poljskem** sodna praksa[8] zahteva, da se na dovolj specifičen način dokaže, da so bila določena sredstva pridobljena z določenim predhodnim kaznivim dejanjem.

Kot je navedeno tudi v poročilu o oceni, je **besedilo Direktive zelo široko, kar omogoča tak prenos**. Z Direktivo se zahteva, da je obsodba za pranje denarja mogoča, „ne da bi bilo treba ugotoviti vse dejanske elemente ali vse okoliščine“ predhodnega kaznivega dejanja, vendar taka ubeseditev pomeni, da se lahko z zakonodajo od organov še vedno zahteva, da dokažejo vse elemente predhodnega kaznivega dejanja, razen enega.

Ob upoštevanju tega širokega manevrskega prostora, ki ga Direktiva določa za države članice, v zvezi s **členom 3(3), točki (a) in (b), ni bil ugotovljen noben primer neskladnosti**.

Vse države članice so skladno prenesle določbo, da **kazniva dejanja pranja denarja zajemajo tudi premoženje, pridobljeno z ravnanjem v drugi državi članici ali tretji državi**, kadar bi to ravnanje pomenilo predhodno kaznivo dejanje, če bi bilo storjeno na nacionalnem ozemlju (**člen 3(3), točka (c)**).

Člen 3(4) državam članicam zaradi sorazmernosti omogoča, da omejijo obseg čezmejnih primerov, v katerih je pranje denarja kaznivo, tj. kadar je predhodno kaznivo dejanje storjeno v državah, v katerih tako ravnanje ni inkriminirano (zahteva glede „dvojne kaznivosti“). Vendar za nekatere kategorije hudih kaznivih dejanj taka možnost omejitve čezmejnega obsega ni na voljo. V primerih sodelovanja v organizirani hudodelski združbi, terorizma, trgovine z ljudmi, tihotapljenja migrantov, spolnega izkoriščanja, nedovoljenega prometa s prepovedanimi drogami in korupcije, storjenih v drugi državi članici EU ali tretji državi, mora biti še vedno mogoče kazensko preganjati osebo zaradi pranja denarja, tudi če ravnanje, s katerim je bil denar pridobljen, v tej drugi državi ni kaznivo dejanje.

Osem držav članic[9] je izkoristilo možnost, da zahtevajo „dvojno kaznivost“. Vendar **Luksemburg**[10] zahteva dvojno kaznivost za nekatera kazniva dejanja, za katera se to načelo ne bi smelo uporabljati, in sicer za sodelovanje v hudodelski združbi in izsiljevanje.

[5] Avstrija, Belgija, Španija, Francija, Italija, Luksemburg, Latvija, Litva, Malta, Nizozemska, Romunija, Švedska, Slovaška in Slovenija.
[6] Bolgarija, Hrvaška, Ciper, Češka, Nemčija, Estonija, Grčija, Madžarska, Poljska in Portugalska.
[7] Člen 253 bolgarskega kazenskega zakonika.
[8] Sodba vrhovnega sodišča o členu 299(1) kazenskega zakonika.
[9] Avstrija, Nemčija, Estonija, Grčija, Finska, Madžarska, Luksemburg in Portugalska.
[10] Člen 506-3(2) code pénal v povezavi s členom 5-1 code de procédure pénale.

Nazadnje morajo države članice zagotoviti, da so ravnanja, ki so v členu 3(1), točki (a) in (b), opredeljena kot kazniva dejanja pranja denarja, kazniva tudi v primeru **„lastnega pranja denarja“** (**člen 3(5)**), kar pomeni, da oseba, ki je storila predhodno kaznivo dejanje ali sodelovala pri njegovi storitvi, pere premoženjsko korist, pridobljeno z lastnim kaznivim dejanjem.

Države članice so to določbo izrecno vključile v svojo nacionalno zakonodajo ali pa so jo vključile **implicitno** tako, da niso določile pogoja, da mora biti storilec predhodnega kaznivega dejanja druga oseba kot storilec kaznivega dejanja pranja denarja. Nekatere države članice so v svojo nacionalno zakonodajo vključile **izjeme, ki ne vplivajo na skladnost**, npr. **Nemčija** zahteva, da so nezakonita sredstva nekako dana v obtok, **Italija in Estonija** pa iz področja uporabe izključujeta uporabo za osebno uživanje. Zato ni bil ugotovljen noben primer neskladnosti.

Člen 4 – Pomoč, napeljevanje in poskus

Člen 4 zahteva, da se **pomožna kazniva dejanja, tj. pomoč in napeljevanje** osebe k storitvi kaznivega dejanja pranja denarja ter **poskus** kaznivega dejanja pranja denarja, opredelijo kot kazniva dejanja.

Vseh 25 držav članic je pravilno preneslo člen 4.

Člen 5 – Sankcije za fizične osebe

Člen 5 zahteva, da se kazniva dejanja pranja denarja in pomožna kazniva dejanja **kaznujejo z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kazenskimi sankcijami**, pri tem pa je določeno, da morajo biti kazniva dejanja pranja denarja kaznovana z najvišjo predpisano kaznijo zapora najmanj štirih let.

V zvezi s tem Komisija ugotavlja, da je Švedska[11] v svoji zakonodaji določila največ dve leti, medtem ko **Grčija**[12] očitno ni upoštevala štiriletnega praga, če je predhodno kaznivo dejanje prekršek, kar v praksi pomeni, da kazen za pranje denarja ni dovolj visoka za širok nabor predhodnih kaznivih dejanj, določenih v Direktivi.

Člen 6 – Obteževalne okoliščine

Člen 6(1) določa dve obvezni obteževalni okoliščini: kadar je pranje denarja **storjeno v okviru hudodelske združbe** ali kadar je **storjeno v okviru poklicnih dejavnosti „pooblaščenega subjekta“**, kar pomeni subjekt, za katerega veljajo posebne obveznosti poročanja in preverjanja strank v skladu z zakonodajo EU o preprečevanju pranja denarja[13].

V zvezi s tem je treba opozoriti, da **Litva, Poljska** in **Slovenija** v svojo zakonodajo niso uvedle obteževalne okoliščine, kadar pranje denarja stori pooblaščeni subjekt, **Ciper**[14] ne določa

[11] Lag (2014:307) om straff för penningtvättsbrott, 3 §.
[12] Člen 39(1)(d), L. 4557/2018.
[13] Glej zlasti člen 2(1) Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma (UL L 141, 5.6.2015, str. 73), zadnja prečiščena različica je na voljo na povezavi: EUR-Lex – 02015L0849-20241230 – SL – EUR-Lex.
[14] Del I, §4(4). L. 188(I)/2007.

obteževalnih okoliščin za pomoč, napeljevanje in poskus pranja denarja, **Grčija**[15] pa ne more uporabiti obteževalnih okoliščin, kadar je predhodno kaznivo dejanje prekršek, kar v praksi izključuje širok nabor predhodnih kaznivih dejanj, določenih v Direktivi.

Člen 6(2) državam članicam omogoča, da uvedejo dve dodatni obteževalni okoliščini, **(a)** kadar je vrednost opranega premoženja velika ali **(b)** kadar je bilo oprano premoženje pridobljeno s sklopom posebnih kaznivih dejanj[16]. **Možnost (a) je preneslo 14 držav članic**[17], **možnost (b) pa so prenesle štiri države članice**[18]**.**

Vse države članice, ki so uporabile možnosti, so ju prenesle na način, skladen z Direktivo.

Člen 7 – Odgovornost pravnih oseb

V skladu z Direktivo mora biti mogoče pravne osebe šteti za odgovorne za kazniva dejanja pranja denarja, vključno z lastnim pranjem denarja. To vključuje dejanja katere koli osebe, ki deluje bodisi sama bodisi kot del organa pravne osebe in ima vodilni položaj v tej osebi (**člen 7(1)**). Države članice morajo tudi zagotoviti, da se pravne osebe lahko spoznajo za odgovorne, kadar je bilo zaradi pomanjkanja nadzora ali kontrole mogoče storiti kaznivo dejanje (**člen 7(2)**). Odgovornost pravnih oseb pa ne sme izključevati možnosti uvedbe kazenskega postopka zoper fizične osebe, ki so kot storilci udeležene pri storitvi kaznivih dejanj (**člen 7(3)**).

V zvezi z odgovornostjo pravnih oseb Francija ni v svojo zakonodajo uvedla možnosti, da bi se pravne osebe lahko spoznale za odgovorne, kadar so bila kazniva dejanja pranja denarja mogoča, ker oseba na vodilnem položaju v zadevni pravni osebi ni opravila nadzora ali kontrole.

Člen 8 – Sankcije za pravne osebe

V skladu s **členom 8** morajo države članice zagotoviti, da se pravna oseba, ki je spoznana za odgovorno v skladu s členom 7, **kaznuje z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi sankcijami, ki v vsakem primeru vključujejo kazenske ali nekazenske globe**. To določbo so na skladen način prenesle vse države članice.

Poleg tega so v **členu 8 navedene možnosti za nadaljnje sankcije**, od prenehanja upravičenosti pravne osebe do javnih ugodnosti ali pomoči do onemogočenja dostopa do javnih sredstev, prepovedi opravljanja poslovnih dejavnosti, uvedbe sodnega nadzora nad pravno osebo, zaprtja poslovnih subjektov, ki so bili uporabljeni za storitev kaznivega dejanja, in celo možnosti sodnega naloga za prenehanje družbe (tj. prenehanje pravne osebe). **Devetnajst držav članic**[19] **je uporabilo eno ali več od teh možnosti. Šest držav članic ni uporabilo nobene od možnosti.**

Vse države članice, ki so uporabile te možnosti, so jih prenesle na način, skladen z Direktivo.

[15] Člen 39(1)(d), L. 4557/2018.
[16] Sodelovanje v organizirani hudodelski združbi ali izsiljevanje, terorizem, trgovina z ljudmi in tihotapljenje migrantov, spolno izkoriščanje, nedovoljen promet s prepovedanimi drogami in korupcija.
[17] Avstrija, Bolgarija, Ciper, Češka, Estonija, Grčija, Finska, Hrvaška, Madžarska, Latvija, Poljska, Švedska, Slovenija in Slovaška.
[18] Grčija, Španija, Finska in Hrvaška.
[19] Belgija, Ciper, Češka, Nemčija, Grčija, Španija, Francija, Hrvaška, Madžarska, Italija, Litva, Luksemburg, Latvija, Malta, Poljska, Portugalska, Romunija, Slovenija in Slovaška.

Člen 9 – Odvzem

Člen 9 zahteva, da države članice **zagotovijo, kakor je primerno, da pristojni nacionalni organi začasno zavarujejo ali odvzamejo** premoženjsko korist, ki izvira iz storitve ali prispevanja k storitvi kaznivih dejanj pranja denarja iz te direktive, in predmete, ki so bili uporabljeni ali namenjeni uporabi pri takšni storitvi ali prispevanju k njej, v skladu z Direktivo 2014/42/EU o odvzemu[20].

Vseh 25 držav članic je člen 9 preneslo v skladu z Direktivo.

Člen 10 – Pristojnost

Člen 10(1) od držav članic zahteva, da določijo svojo **pristojnost** za kazniva dejanja pranja denarja, kadar je kaznivo dejanje storjeno na njihovem ozemlju (**člen 10(1), točka (a)**) ali kadar je storilec njihov državljan (**člen 10(1), točka (b)**). Vse **države članice** so določbo prenesle v skladu z Direktivo.

Glede **člena 10(1), točka (b)**, bi bilo treba opozoriti, da je bila določba predvsem v primeru, ko je storilec državljan države članice, prenesena različno, zlasti v zvezi z zahtevo glede **dvojne kaznivosti**[21].
Ker ni posebne določbe, ki bi obravnavala to vprašanje, se zdi, da je **deset držav članic**[22] Direktivo preneslo, ne da bi izrecno določile dvojno kaznivost kot predpogoj za uveljavljanje pristojnosti. Nasprotno pa je **11 držav članic**[23] zgoraj navedeno zahtevo izrecno vključilo kot pogoj za določitev pristojnosti nad svojimi državljani. **Tri države članice**[24] pa so izrecno izključile zahtevo glede dvojne kaznivosti za kazniva dejanja pranja denarja.

Člen 10(2) državam članicam omogoča, da razširijo svojo pristojnost na primere, ko **(a)** ima storilec običajno prebivališče na njihovem ozemlju ali **(b)** je bilo kaznivo dejanje storjeno v korist pravne osebe s sedežem na njihovem ozemlju. **Štirinajst držav članic**[25] je izkoristilo možnost iz **člena 10(2), točka (a)**. **Deset držav članic**[26] je izkoristilo možnost iz **člena 10(2), točka (b), na skladen način**.

Člen 11 – Preiskovalna orodja

Člen 11 zahteva, da imajo osebe, enote ali službe, pristojne za preiskovanje ali pregon kaznivih dejanj pranja denarja, vključno s pomočjo, napeljevanjem in poskusom, na voljo **učinkovita preiskovalna orodja**, kot so na primer orodja, ki se uporabljajo pri boju proti organiziranemu

[20] Glej uvodno izjavo 16 direktive o boju proti pranju denarja z uporabo kazenskega prava: „[…] Države članice bi morale zagotoviti vsaj začasno zavarovanje in odvzem predmetov, ki so bili uporabljeni za kazniva dejanja, in premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem, v vseh primerih, ki jih določa Direktiva 2014/42/EU. Države članice bi morale tudi resno preučiti možnost odvzema v vseh primerih, ko kazenskega postopka ni mogoče začeti ali zaključiti, tudi v primerih, v katerih je storilec umrl."
[21] To je načelo, po katerem je pristojnost mogoče določiti le, če je zadevno dejanje kaznivo tako v državi, v kateri se preganja, kot tudi v državi, v kateri je bilo storjeno.
[22] Bolgarija, Češka, Italija, Latvija, Madžarska, Malta, Poljska, Slovenija, Slovaška in Finska.
[23] Belgija, Nemčija, Estonija, Španija, Francija, Hrvaška, Ciper, Litva, Luksemburg, Avstrija in Švedska.
[24] Grčija, Nizozemska in Romunija.
[25] Avstrija, Belgija, Estonija, Španija, Finska, Hrvaška, Litva, Luksemburg, Latvija, Malta, Nizozemska, Portugalska, Švedska in Slovaška.
[26] Avstrija, Češka, Estonija, Grčija, Španija, Luksemburg, Latvija, Poljska, Slovenija in Slovaška.

kriminalu ali drugim hudim kaznivim dejanjem[27]. **Vseh 25 držav članic je člen 11 preneslo v skladu** z Direktivo.

3 SKLEPI

Glede na pomen pranja denarja za mreže organiziranega kriminala kot ključnega finančnega orodja ter sredstva za zagotovitev nezakonitih premoženjskih koristi in za infiltriranje v zakonito gospodarstvo je uskladitev kazenskopravnega odziva na pranje denarja bistveni element širših prizadevanj Unije za ohromitev in razbitje kriminalnih mrež, kot je poudarjeno v evropski strategiji notranje varnosti ProtectEU[28].

Komisija priznava prizadevanja držav članic za sprejetje ukrepov za uskladitev z Direktivo. Čeprav še vedno obstajajo nekatere nedoslednosti in vrzeli, je bil prenos Direktive na splošno skladen, saj so države članice sprejele celovite ukrepe za uskladitev nacionalnega prava s standardi EU. Večina držav članic je za izpolnitev zahtev iz Direktive sprejela posebno zakonodajo, nekaj pa se jih je v celoti ali v veliki meri oprlo na obstoječe nacionalne določbe.

Da bi se zagotovil popoln in pravilen prenos Direktive, bo Komisija še naprej podpirala države članice pri obravnavanju opredeljenih pomanjkljivosti. To vključuje spremljanje in zagotavljanje, da so nacionalni ukrepi skladni z določbami Direktive.

[27] Glej tudi uvodno izjavo 19: „Zato bi bilo treba zagotoviti, da je na voljo dovolj osebja in ciljno usmerjeno usposabljanje, pa tudi sredstva in sodobne tehnološke zmogljivosti. […].“
[28] EUR-Lex – 52025DC0148 – SL – EUR-Lex.